

ปัญหาการจัดเก็บภาษีเงินได้ส่วนแบ่งกำไรของบุคคลธรรมดา¹

อนันตญา เอมหัตสกูล²

จากการศึกษาเกี่ยวกับปัญหาการจัดเก็บภาษีเงินได้ส่วนแบ่งกำไรของบุคคลธรรมดา มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาถึง ความหมาย แนวคิดทั่วไป ประวัติของภาษีอากร ความหมายของเงินได้ ประเภทของเงินได้ การกำหนดหน่วยภาษีเงินได้บุคคลธรรมดา ความหมายของภาษีซ้อน หลักความซ้ำซ้อนในการจัดเก็บภาษีอากร แนวทางการขจัดความซ้ำซ้อนในการเสียภาษีอากร หลักการจัดเก็บภาษีอากรที่ดี การจัดเก็บภาษีเงินได้บุคคลธรรมดาจากห้างหุ้นส่วนสามัญหรือคณะบุคคลที่ไม่ใช่นิติบุคคล ถือเป็นหน่วยภาษี (Tax Entity) เสมือนเป็นบุคคลธรรมดาที่มีหน้าที่เสียภาษี ตามมาตรา 56 วรรคสอง แห่งประมวลรัษฎากร โดยการยกเลิกการยกเว้นมาตรา 42(14) แห่งประมวลรัษฎากร ทำให้ผู้ได้รับส่วนแบ่งกำไรจากห้างหุ้นส่วนสามัญหรือคณะบุคคลที่ไม่ใช่นิติบุคคลต้องเสียภาษีซ้ำซ้อน เหตุที่ยกเลิกมาตรานี้เนื่องจากผู้เสียภาษีได้ใช้ช่องโหว่ทางกฎหมาย เพื่อใช้เป็นเครื่องมือในการวางแผนภาษีอากร (Tax planning) หลีกเลี่ยงภาษีอากร (Tax Evasion) หรือหลีกเลี่ยงอากร (Tax Avoidance) แต่ไม่ได้ทำให้ปัญหาเหล่านี้หมดไป เนื่องจากผู้เสียภาษียังหาช่องทางอื่น เช่น ให้ผู้อื่นรับเป็นรายได้แทน จัดตั้งห้างหุ้นส่วนสามัญหลาย ๆ แห่งเพื่อลดภาระภาษีเงินได้อัตราก้าวหน้า หรือจัดตั้งธุรกิจ SMEs (Small and Medium Enterprises หรือเรียกว่า วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม) หลาย ๆ แห่ง อัตราภาษีนิติบุคคลที่ต่ำมาก เป็นต้น ทำให้ผู้เสียภาษีที่ประกอบองค์กรธุรกิจห้างหุ้นส่วนสามัญหรือคณะบุคคลที่ไม่ใช่นิติบุคคลที่ประกอบธุรกิจอย่างสุจริตนั้น เกิดความไม่เป็นธรรม และขัดกับรูปแบบองค์กรธุรกิจที่ต้องเน้นความสะอาด ไม่ยุ่งยาก ซึ่งขัดกับหลักการของภาษีอากรที่ดี ไม่เป็นธรรมกับผู้เสียภาษี

จากการศึกษาทำให้ทราบว่าปัญหาการจัดเก็บภาษีเงินได้ส่วนแบ่งกำไรของบุคคลธรรมดา มีส่วนที่ต้องให้มีความชัดเจนมากยิ่งขึ้น ซึ่งสรุปได้ ดังต่อไปนี้

ประเด็นปัญหาแรกการจัดเก็บภาษีเงินได้บุคคลธรรมดาจากเงินส่วนแบ่งของกำไรจากห้างหุ้นส่วนหรือคณะบุคคลที่ไม่ใช่นิติบุคคล เนื่องจากการจัดเก็บภาษีเงินได้บุคคลธรรมดาจากห้างหุ้นส่วนสามัญหรือคณะบุคคลที่ไม่ใช่นิติบุคคลนั้น มีหน้าที่เสียภาษีเงินได้บุคคลธรรมดาตามมาตรา 56 วรรคสอง แห่งประมวลรัษฎากร แม้ว่าทั้งห้างหุ้นส่วนสามัญหรือคณะบุคคลที่ไม่ใช่นิติบุคคล ไม่มีสถานะบุคคลในเชิงกฎหมาย แต่กฎหมายภาษีอากรให้อธิปไตยเป็นหน่วยภาษีประเภท ทำให้ห้างหุ้นส่วนสามัญหรือคณะบุคคลที่ไม่ใช่นิติบุคคลมี

¹บทความนี้เรียบเรียงจากการศึกษาอิสระ เรื่อง ปัญหาการจัดเก็บภาษีเงินได้ส่วนแบ่งกำไรของบุคคลธรรมดา โดยมีอาจารย์ที่ปรึกษา คือ รองศาสตราจารย์ ดร.ปวิศร เลิศธรรมเวที และคณะกรรมการสอบ คือ รองศาสตราจารย์ ดร.รติชัย รอดทอง และอาจารย์ ดร.ปริดา โขติมานนท์

²นักศึกษาระดับปริญญาโท หลักสูตรนิติศาสตรมหาบัณฑิต (ส่วนกลาง) คณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง

หน้าที่เสียภาษีเงินได้เสมือนเป็นบุคคลธรรมดา โดยก่อนที่จะมีการยกเลิกมาตรา 42(14) แห่งประมวลรัษฎากรเกี่ยวกับเงินได้พึงประเมินที่ได้รับยกเว้นไม่ต้องเสียภาษีเงินได้ กำหนดให้เงินส่วนแบ่งกำไรของห้างหุ้นส่วนสามัญและคณะบุคคลที่ไม่ใช่นิติบุคคล ซึ่งต้องเสียภาษีตามบทบัญญัติในส่วนนี้ แต่ไม่รวมถึงเงินส่วนแบ่งของกำไรจากกองทุนรวม แต่เมื่อมีการยกเลิกบทบัญญัติในมาตรา 42(14) แห่งประมวลรัษฎากร โดยมีพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลรัษฎากร (ฉบับที่ 39) พ.ศ. 2557 มาตรา 4 มีผลให้เงินส่วนแบ่งของกำไร นอกจากจะต้องเสียภาษีเงินได้ในนามของห้างหุ้นส่วนสามัญหรือคณะบุคคลที่ไม่ใช่นิติบุคคลแล้ว ยังต้องเสียภาษีเงินได้ในนามของผู้เป็นหุ้นส่วนหรือบุคคลในคณะบุคคลที่ได้รับเงินส่วนแบ่งกำไรอีกครั้งหนึ่ง ดังนั้น เงินส่วนแบ่งของกำไรถือเป็นเงินได้พึงประเมินตามมาตรา 40(8) แห่งประมวลรัษฎากร โดยไม่ได้รับการยกเว้นเงินได้พึงประเมิน ถือเป็นการเสียภาษีซ้ำซ้อนซึ่งขัดต่อหลักความเป็นธรรม ในหลักการภาษีอากรที่ดีอีกด้วย การที่ประมวลรัษฎากรกำหนดให้บุคคลผู้เป็นหุ้นส่วนหรือบุคคลในคณะบุคคลที่ได้ส่วนแบ่งกำไรจากห้างหุ้นส่วนสามัญหรือคณะบุคคลที่มีใช่นิติบุคคลมาเสียภาษีซ้ำซ้อนนั้น ส่งผลเสียต่อการสร้างภาระให้แก่ประชาชนเกินความจำเป็นในการตรากฎหมายที่ขัดต่อหลักกฎหมายภาษีอากรที่ดี ทำให้เกิดความไม่เป็นธรรม เพิ่มความเหลื่อมล้ำรายได้ของประชาชน อาจทำให้ไม่มีคนลงทุนในรูปแบบห้างหุ้นส่วนสามัญหรือคณะบุคคลที่มีใช่นิติบุคคลส่งผลกระทบต่อเศรษฐกิจ การที่รัฐออกกฎหมายเพื่อป้องกันการหลีกเลี่ยงภาษีนั้น ควรคำนึงถึงองค์ประกอบอื่น ๆ ด้วย เช่น รูปแบบองค์กรธุรกิจ วัตถุประสงค์ที่แท้จริงของธุรกิจ การไม่สร้างภาระภาษีให้กับผู้เสียภาษีมากเกินไป เป็นต้น ไม่ใช่คำนึงถึงรายได้ที่รัฐได้รับการจัดเก็บภาษีที่เพิ่มขึ้น ควรให้มีการจัดเก็บภาษีส่วนแบ่งกำไรหรือเงินได้มาเสียภาษีเพียงครั้งเดียวเพื่อให้เกิดความธรรมและแน่นอน

ปัญหาประการที่สอง คือ ปัญหาการจัดทำบัญชีหรือรายงานแสดงรายได้และรายจ่ายของห้างหุ้นส่วนสามัญหรือคณะบุคคลที่ไม่ใช่นิติบุคคล ในการจัดตั้งองค์กรธุรกิจแบบห้างหุ้นส่วนสามัญหรือคณะบุคคลที่ไม่ใช่นิติบุคคล เพื่อการจัดตั้งองค์กรธุรกิจที่ง่าย ไม่ยุ่งยากซับซ้อน ต้นทุนในการจัดตั้งต่ำ ก่อนการแก้ไขการจัดเก็บภาษีเงินได้บุคคลธรรมดาจากห้างหุ้นส่วนสามัญหรือคณะบุคคลที่มีใช่นิติบุคคล ก่อนมีการแก้ไขพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลรัษฎากร (ฉบับที่ 39) พ.ศ. 2557 นั้น ห้างหุ้นส่วนสามัญหรือคณะบุคคลที่มีใช่นิติบุคคลเป็นหน่วยภาษีแยกต่างหากจากบุคคลธรรมดาจึงมีหน้าที่เสียภาษีเงินได้พึงประเมินโดยยื่นแบบแสดงรายการเกี่ยวกับเงินได้พึงประเมินโดยให้ โดยให้ผู้อำนวยการหรือผู้จัดการเป็นผู้ยื่นแบบแสดงรายการนั้นในนามของ ห้างหุ้นส่วนสามัญหรือคณะบุคคลที่มีใช่นิติบุคคลตามมาตรา 56 วรรคสอง แห่งประมวลรัษฎากร ปัญหาเมื่อมีการยกเลิกการยกเว้นภาษีเงินส่วนแบ่งกำไรที่ได้จากห้างหุ้นส่วนสามัญหรือคณะบุคคลที่ไม่ใช่นิติบุคคล ตามประมวลรัษฎากรมาตรา 42(14) โดยมีพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลรัษฎากร (ฉบับที่ 39) พ.ศ. 2557 มาตรา 4 ยังมีประกาศอธิบดีกรมสรรพากรเกี่ยวกับเงินได้ (ฉบับที่ 249) เกี่ยวกับการกำหนดให้ห้างหุ้นส่วนสามัญหรือคณะบุคคลที่มีใช่นิติบุคคล จัดทำบัญชีหรือ

รายงานแสดงรายได้และรายจ่าย ซึ่งถือเป็นการเพิ่มความยุ่งยากซับซ้อนให้กับห้างหุ้นส่วนสามัญและคณะบุคคลที่ไม่ใช่นิติบุคคล ขัดกับรูปแบบของกิจกรรมธุรกิจของห้างหุ้นส่วนสามัญและคณะบุคคลที่ไม่ใช่นิติบุคคล ที่เป็นการเข้าร่วมของธุรกิจขนาดเล็กที่เน้นความสะดวกในการจัดตั้งขัดกับหลักความสะดวกและหลักความเป็นธรรมของหลักการภาษีอากรที่ดี การที่ได้เพิ่มหน้าที่ให้แก่ห้างหุ้นส่วนสามัญหรือคณะบุคคลที่มีใช่นิติบุคคล โดยให้มีการจัดทำบัญชีหรือรายงานแสดงรายได้และรายจ่าย แม้จะเป็นการป้องกันการหลีกเลี่ยงภาษี แต่ควรคำนึงถึงรูปแบบองค์กรที่ทำที่เน้นความสะดวกรวดเร็ว และคำนึงถึงความสามารถในการประกอบกิจการของห้างหุ้นส่วนสามัญหรือคณะบุคคลที่มีใช่นิติบุคคล ควรกำหนดเกณฑ์ขนาดเงินทุนของกิจการหรือไม่ ในการกำหนดว่าห้างหุ้นส่วนสามัญหรือคณะบุคคลที่มีใช่นิติบุคคล กิจการขนาดไหนที่ต้องจัดการทำบัญชีหรือรายงานแสดงรายได้และรายจ่าย เพื่อลดภาระให้แก่ห้างหุ้นส่วนสามัญหรือคณะบุคคลที่มีใช่นิติบุคคล

ประเด็นปัญหาที่สามปัญหาการหักค่าใช้จ่ายของผู้เป็นหุ้นส่วนหรือบุคคลผู้ได้รับส่วนแบ่งของกำไร เนื่องจากมีการยกเลิกการยกเว้นภาษีเงินส่วนแบ่งกำไรตามประมวลรัษฎากรมาตรา 42(14) โดยมีพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลรัษฎากร(ฉบับที่ 39) พ.ศ. 2557 มาตรา 4 ได้มีคำสั่งกรมสรรพากรที่ ป.149/2558 เรื่องการเสียภาษีเงินได้ของห้างหุ้นส่วนสามัญหรือคณะบุคคลที่มีใช่นิติบุคคล ที่มีหน้าที่ต้องเสียภาษีเงินได้ตามมาตรา 56 วรรคสอง แห่งประมวลรัษฎากร โดยต้องคำนวณภาษีตามมาตรา 48 แห่งประมวลรัษฎากร และหากหุ้นส่วนหรือบุคคลในคณะบุคคลนั้นได้ส่วนแบ่งกำไรหรือส่วนแบ่งเงินได้ซึ่งถือเป็นเงินได้พึงประเมินตามมาตรา 40(8) แห่งประมวลรัษฎากรคำนวณรวมเสียภาษีกับเงินได้พึงประเมินอื่น ๆ ที่ได้รับ แต่ผู้เป็นหุ้นส่วนหรือบุคคลผู้ได้รับส่วนแบ่งของกำไร ไม่สามารถหักค่าใช้จ่ายแบบเหมาได้ตามมาตรา 8 แห่งพระราชกฤษฎีกาออกตามความในประมวลรัษฎากร ว่าด้วยการกำหนดค่าใช้จ่ายที่ยอมให้หักจากเงินได้พึงประเมิน (ฉบับที่ 11) พ.ศ. 2502 ผู้เป็นหุ้นส่วนหรือบุคคลผู้ได้รับส่วนแบ่งของกำไรหักได้แต่ค่าใช้จ่ายตามความจำเป็นหรือตามสมควร(ค่าใช้จ่ายตามจริง) ที่ต้องมีใบเสร็จ หลักฐานค่าใช้จ่ายตามจริง ซึ่งเป็นการเพิ่มภาระให้แก่เป็นหุ้นส่วนหรือบุคคลผู้ได้รับส่วนแบ่งของกำไร หากไม่มีการจัดเก็บหลักฐานก็ไม่สามารถหักค่าใช้จ่ายตามความจำเป็นหรือตามสมควรจึงขัดต่อหลักความเป็นธรรมตามหลักการภาษีอากรที่ดี ซึ่งหากให้ผู้เป็นหุ้นส่วนหรือคณะบุคคลเป็นหน่วยภาษีเดียวแล้ว ควรกำหนดเกณฑ์การหักค่าใช้จ่ายแบบเหมาด้วย

จากการศึกษาค้นคว้าเกี่ยวกับปัญหาการจัดเก็บภาษีเงินได้ส่วนแบ่งกำไรของบุคคลธรรมดา ผู้ศึกษาพบว่า มีข้อเสนอแนะ คือ

1. ปัญหาการจัดเก็บภาษีเงินได้บุคคลธรรมดาจากเงินส่วนแบ่งของกำไรจากห้างหุ้นส่วนหรือคณะบุคคลที่มีใช่นิติบุคคล ผู้ศึกษาเห็นว่าจากการที่ได้มีการแก้ไขพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลรัษฎากร (ฉบับที่ 39) พ.ศ. 2557 โดยให้ยกเลิกเรื่องการยกเว้นการจัดเก็บภาษีของเงินส่วนแบ่งกำไรจากห้างหุ้นส่วน

สามัญหรือคณะบุคคลที่มีโชตินิบุคคล ตามประมวลรัษฎากรมาตรา 42(14) นั้น ทำให้ห้างหุ้นส่วนสามัญหรือคณะบุคคลที่มีโชตินิบุคคลเมื่อเสียภาษีของห้างหุ้นส่วนสามัญหรือคณะบุคคลที่มีโชตินิบุคคลแล้ว และได้มีการจ่ายเงินส่วนแบ่งของกำไรให้แก่ผู้เป็นหุ้นส่วนในห้างหุ้นส่วนสามัญหรือบุคคลในคณะบุคคลถือเป็นเงินได้พึงประเมินตามมาตรา 40(8) แห่งประมวลรัษฎากร ต้องนำมาคำนวณเพื่อเสียภาษีอีกครั้ง จัดกับหลักความซับซ้อนเชิงเศรษฐกิจ การจัดเก็บภาษีเงินได้บุคคลธรรมดาของห้างหุ้นส่วนสามัญหรือคณะบุคคลที่มีโชตินิบุคคลนั้นต้องสอดคล้องกับหลักความเป็นธรรม และนำหลักส่งผ่านเงินได้ (Pass through method) และหลักความโปร่งใสทางภาษีนำมาปรับใช้ โดยให้ห้างหุ้นส่วนสามัญหรือคณะบุคคลที่มีโชตินิบุคคล ไม่เป็นหน่วยภาษีในการเสียภาษี ให้ถือเป็นเพียงการรวมกลุ่มกันเท่านั้นเพื่อแสวงหาผลกำไรของห้างหุ้นส่วนทางองค์กรธุรกิจเท่านั้น อาจมีหน้าที่แค่ยื่นแบบแสดงรายการในการประเมินตนเองว่ามีผลกำไรหรือขาดทุน แต่ไม่มีหน้าที่ในการเสียภาษีเงินได้บุคคลธรรมดา โดยให้จัดเก็บภาษีเงินได้จากผู้เป็นหุ้นส่วนในห้างหุ้นส่วนสามัญหรือบุคคลในคณะบุคคลเพียงหน่วยภาษีเดียวโดยคำนวณเสียภาษีส่วนแบ่งกำไรที่ได้รับตามสัดส่วนที่แท้จริง จึงควรแก้ไขมาตรา 56 วรรคสอง แห่งประมวลรัษฎากร ผู้ศึกษาจึงเห็นว่าควรแก้ไขเป็น

“ในกรณีห้างหุ้นส่วนสามัญหรือคณะบุคคลที่มีโชตินิบุคคล มีเงินได้พึงประเมินในปีภาษีที่ล่วงมาแล้วเกินจำนวนตาม (1) ให้ผู้อำนวยการหรือผู้จัดการมีหน้าที่ยื่นรายการเกี่ยวกับเงินได้พึงประเมินในชื่อของห้างหุ้นส่วนหรือคณะบุคคลนั้นที่ได้รับในระหว่างปีภาษีที่ล่วงมาแล้วภายในกำหนดเวลาและตามแบบเช่นเดียวกับวรรคก่อน การเสียภาษีในกรณีเช่นนี้ ให้ผู้เป็นหุ้นส่วนหรือบุคคลในคณะบุคคล รับผิดชอบเสียภาษีในชื่อนามของตนเอง”

จากการแก้ไขให้ห้างหุ้นส่วนสามัญหรือคณะบุคคลที่มีโชตินิบุคคลมีหน้าที่ยื่นแบบแสดงรายการแต่ไม่มีหน้าที่เสียภาษี โดยให้ผู้เป็นหุ้นส่วนหรือบุคคลในคณะบุคคลเป็นหน่วยภาษีมียหน้าที่เสียภาษีเพียงหน่วยบุคคลเดียว นอกจากนี้ให้ยกเลิกคำสั่งกรมสรรพากรที่ ป. 149/2558 เรื่อง การเสียภาษีเงินได้ของห้างหุ้นส่วนสามัญหรือคณะบุคคลที่มีโชตินิบุคคล เนื่องจากได้แก้ไขให้ห้างหุ้นส่วนสามัญหรือคณะบุคคลที่มีโชตินิบุคคลไม่ใช่หน่วยภาษีในการที่เสียภาษี

2. ข้อเสนอแนะในการจัดทำบัญชีหรือรายงานแสดงรายได้และรายจ่ายของห้างหุ้นส่วนสามัญหรือคณะบุคคลที่ไม่ใช่โชตินิบุคคล

ผู้ศึกษาเห็นว่า เดิมตามประกาศอธิบดีกรมสรรพากรเกี่ยวกับภาษีเงินได้ (ฉบับที่ 249) เรื่อง กำหนดให้ห้างหุ้นส่วนสามัญหรือคณะบุคคลที่มีโชตินิบุคคล จัดทำบัญชีหรือรายงานแสดงรายได้และรายจ่าย ทำให้เกิดภาระค่าใช้จ่ายหากผู้ประกอบการธุรกิจ อาจต้องเสียค่าใช้จ่ายให้กับนักบัญชี จึงควรแก้ไขโดยการกำหนดเกณฑ์รายได้ขั้นต่ำของธุรกิจในการจัดทำบัญชีหรือรายงานแสดงรายได้และรายจ่าย และกำหนดระยะเวลาในการจัดเก็บบัญชีให้ชัดเจนยิ่งขึ้น ผู้ศึกษาเห็นว่าควรแก้ไข ข้อ 1 ประกาศอธิบดีกรมสรรพากร

เกี่ยวกับภาษีเงินได้ (ฉบับที่ 249) เรื่อง กำหนดให้ห้างหุ้นส่วนสามัญหรือคณะบุคคลที่มีชื่อนิติบุคคล จัดทำบัญชีหรือรายงานแสดงรายได้และรายจ่าย โดยแก้ไขเป็น

“ข้อ 1 ให้ห้างหุ้นส่วนสามัญหรือคณะบุคคลที่มีชื่อนิติบุคคลที่มีรายได้มากกว่า 300,000 บาทขึ้นไป ต่อปี ในระหว่างปีภาษีต้องจัดทำบัญชีหรือรายงานแสดงยอดเงินคงเหลือยกมา จำนวนรวมของยอดรายได้ และยอดรายจ่ายที่ได้มีการรับมาหรือจ่ายไป ในระหว่างปีภาษี และยอดเงินคงเหลือยกไป พร้อมกับยื่นแบบแสดงรายการภาษีและเอกสารจัดทำบัญชีหรือรายงานแสดงยอดเงินคงเหลือให้จัดเก็บหลักฐานไว้อย่าง ระยะเวลาอย่างน้อย 5 ปี นับแต่ปีภาษีนั้น”

คำนึงถึงรูปแบบองค์กรธุรกิจของห้างหุ้นส่วนสามัญหรือคณะบุคคลที่มีชื่อนิติบุคคลที่ไม่มีความซับซ้อน สะดวกต่อการจัดตั้ง และกำหนดเกณฑ์รายได้สุทธิขั้นต่ำในการที่ต้องจัดทำบัญชีหรือรายงานแสดงรายได้และรายจ่ายดังกล่าว พร้อมกับกำหนดระยะเวลาในการจัดเก็บเอกสารทางบัญชี เพื่อไม่เป็นการเพิ่มในการจัดเก็บเอกสารตามหลักความสะดวกของหลักภาษีอากรที่ดี

3. ข้อเสนอแนะในการหักค่าใช้จ่ายของผู้เป็นหุ้นส่วนในห้างหุ้นส่วนสามัญหรือบุคคลในคณะบุคคลผู้ได้รับส่วนแบ่งของกำไร

ตามพระราชกฤษฎีกาออกตามความในประมวลรัษฎากรว่าด้วยการกำหนดค่าใช้จ่ายที่ยอมให้หักจากเงินได้พึงประเมิน (ฉบับที่ 11) พ.ศ. 2502 ประกอบพระราชกฤษฎีกา ออกความในประมวลรัษฎากร ว่าด้วยการกำหนดค่าใช้จ่ายที่ยอมให้หักจากเงินได้พึงประเมิน (ฉบับที่ 629) พ.ศ. 2560 วิธีหักค่าใช้จ่ายเป็นการเหมา นั้น ผู้เป็นหุ้นส่วนในห้างหุ้นส่วนสามัญหรือบุคคลในคณะบุคคลผู้ได้รับส่วนแบ่งของกำไรไม่มีสิทธิที่จะคำนวณภาษีในการหักค่าใช้จ่ายเป็นการเหมาได้ จึงเพิ่มสิทธิให้สามารถหักค่าใช้จ่ายแบบเหมาได้ ผู้ศึกษาเห็นว่าควรมีการแก้ไขมาตรา 8 เพิ่มเติมพระราชกฤษฎีกา ดังกล่าว เป็น

มาตรา 8 “เงินได้พึงประเมินตามมาตรา 40(8) แห่งประมวลรัษฎากร ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลรัษฎากร (ฉบับที่ 10) พ.ศ. 2496 ยอมให้หักค่าใช้จ่าย เป็นการเหมา ดังต่อไปนี้

(44) เงินส่วนแบ่งกำไรของผู้เป็นหุ้นส่วนหรือบุคคลในคณะบุคคล ร้อยละ 60”

โดยให้สิทธิผู้เป็นหุ้นส่วนหรือบุคคลในคณะบุคคลมีสิทธิเลือกวิธีในการหักค่าใช้จ่ายว่าจะหักค่าใช้จ่ายเป็นการเหมา หรือการหักค่าใช้จ่ายตามจริง

เอกสารอ้างอิง

กฤษรัตน์ ศรีสว่าง. หลักวิชากฎหมายภาษีอากร. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์วิญญูชน, 2562.

ชัยสิทธิ์ ตราชูธรรม. คำสอนวิชากฎหมายภาษีอากร. พิมพ์ครั้งที่ 13. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์
ธนอรุณการพิมพ์, 2563.

ดุศลลักษณ์ ตราชูธรรม. กฎหมายภาษีอากร. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์วิญญูชน,
2563.

ทักษิณีย์ เหลืองเรืองรอง. คู่มือศึกษาภาษีอากร ภาคบริหารธุรกิจ ตามประมวลรัษฎากร พ.ศ. 2562.

พิมพ์ครั้งที่ 5. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์กรุงสยาม พับลิชชิ่ง จำกัด, 2562.

พนิต ธีรภาพวงศ์. ภาษีบริษัทข้ามชาติ. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์วิญญูชน จำกัด,
2552.

ศุภรัตน์ ควัฒน์กุล และคนอื่น ๆ . เอกสารการสอนชุดวิชากฎหมายภาษีอากร 1 หน่วยที่ 8-15. พิมพ์
ครั้งที่ 5. นนทบุรี: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช, 2547).

ศุภลักษณ์ พินิจภูวดล. กฎหมายภาษีอากร. พิมพ์ครั้งที่ 5. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์วิญญูชน,
2563.

สทธรณ รัตนไพจิตร. คำอธิบายกฎหมายลักษณะห้างหุ้นส่วนบริษัท. พิมพ์ครั้งที่ 7.

กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์วิญญูชน, 2564.